Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία. . .	δρ. 7.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. .	» 4.—	Ἑξάμηνος	φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . .	» 2.15	Τρίμηνος	φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περιοδος Β' — Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀπριλίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 18

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

[2 Ἀπρ. 1805—2 Ἀπρ. 1905.]

Τὴν 2αν Ἀπριλίου 1905, δηλαδὴ τὴν 20 π. Μαρτίου καθ' ἡμᾶς, ἑωρτάσθη εἰς τὴν Ὄδενσε, τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς νήσου Φύεν, εἰς τὴν Δανίαν, ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀνδερσεν. Ἀλλὰ δὲν ἑορτάζει ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μόνον ἡ μικρὰ γενέθλιος πόλις του, μόνον ἡ μικρά του Δανία. Ποία παιδικὴ καρδία, εἰς τὴν Δανίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, δὲν ἑορτάζει τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ κατ' ἐξοχὴν *ἰδικοῦ της* συγγραφέως ;

Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν βιογραφία τοῦ Ἀνδερσεν (ἔτος 1882, φυλλάδιον 8ον) ὥστε εἶνε περιττὸν καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος δι' αὐτόν. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε τώρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια «*χῶμα μέσ' 'στὸ χῶμα*» καθὼς τὸ τριανταφυλλο τῆς γιαγιᾶς, εἰς τὸ γνωστόν του παραμύθι. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μόνον μένει εἰς τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν κόσμον, ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως μέσ' 'στὴ καρδιὰ τῶν παιδιῶν. Ἔγραψε καὶ μυθιστορήματα διὰ μεγάλους ὁ Ἀνδερσεν, καὶ ἄλλα ἔργα, ποιήματα κτλ.—ἀλλὰ τὸ ἀριστούργημά του, ἐκεῖνο ποῦ τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, εἶνε τὰ «Παραμύθια» του, ἢ ὅπως τὰ ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν γλῶσσάν του, «*Ἐβεντύρ.*»

Τὴν παιδικὴν ψυχήν, τὴν ἀθῶαν, τὴν ἄκακον, τὴν γλυκεῖαν, πολλοὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀνδερσεν εἶχαν προσπαθήσῃ νὰ σπουδάσουν, πολλοὶ εἶχαν γράψῃ μύθους καὶ παραμύθια δι' αὐτήν. Ἂς ἀναφέρωμεν π. χ. τὸν Λαφονταῖνον, τὸν Γκρίμμ καὶ τόσους ἄλλους. Ἀλλ' ὁ πρῶτος, ποῦ ἐντελῶς ἐνόησε κατὰ βάθος, *ἠσθάνθη* τὴν παιδικὴν ψυχήν, εἶνε βεβαίως ὁ Ἀνδερσεν, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε τοιαύτην. Φαίνεται, ὅτι τόσον τελείως εὐγενὴς εἶνε ἐκ Θεοῦ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου, ὥστε οἱ εὐγενέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἔχουν ἄκακον, ἀθῶον, σχεδὸν παιδικὴν ψυχήν. Καὶ τοιαύτην εἶχεν ὁ Ἀνδερσεν. Τὰ παραμύθια τοῦ Ἀνδερσεν ἐν τούτοις δὲν εἶνε *ἁπλῶς* παραμύθια, ὅπως τὰ γνωστὰ τοῦ Γκρίμμ καὶ ἄλλων, ἀναφερόμενα ἁπλῶς εἰς τὸν ἐξωτερικὸν οὕτως εἰπεῖν κόσμον τοῦ παιδιοῦ, ἀλλά, ὑπὸ πέπλον ἐλαφρὸν παραμυθιοῦ, εἶνε ὅλον αἰσθήματα παιδικά, γλυκά, ἀθῶα, εἶνε αὐτὴ ἡ παιδικὴ καρδιά, καθὼς πάλλει, πρὶν ἀκόμη ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν ὑλικὸν κόσμον τὴν μεταβάλῃ. Μία ἐλαφρὰ μελαγχολία, ποῦ καὶ ποῦ μία εἰρωνεία, γλυκεῖα ὅμως, διὰ τὰ ἐπίγεια, διαπνέει τὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν, διότι καὶ αὐτός, ὡς τόσαι καὶ τόσαι ἄλλαι εὐγενεῖς ὑπάρξεις ἐδῶ-κάτω δὲν ἔζησεν εὐτυχής. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε βαρύθυμος καὶ πικρός, καὶ ἡ γλυκύτης τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ ὕφους του, ὕφους παιδικῆς καρδίας, θέλγει καὶ μαγεύει πᾶσαν ἄλλην καρδίαν. Ἔγραψεν εἰς γλῶσσαν ὡραιοτάτην, ἀλλ' ἄγνωστον εἰς τὸν πολὺν κόσμον, γλῶσσαν ὁμιλουμένην μόνον ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια ψυχῶν, καὶ ὅμως δεκάδες πολλαὶ ἑκατομμυρίων εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐνετρύφησαν, ἐντρυφοῦν καὶ θὰ ἐντρυφοῦν εἰς τὰ ἔργα του. Διότι μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας γλώσσας, εἰς ἀπειρίαν ἐκδόσεων, χωρὶς ὅμως νὰ κάμουν πλούσιον καὶ τὸν Ἀνδερσεν αὐτὸς ἀπέθανε πτωχός, ὡς ἔζησε καὶ πτωχός, πλούσιος μόνον εἰς αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ λεπτά.

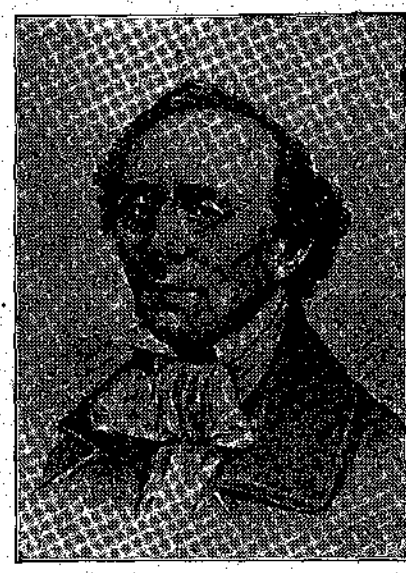

ΧΑΝΣ Χ. ΑΝΔΕΡΣΕΝ

Πολλοὶ ἐμιμήθησαν, ὡς συνήθως συμβαίνει, τὴν νέαν ὁδόν, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν παιδικὴν λογοτεχνίαν ἤνοιξεν ὁ Ἀνδερσεν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸν ἐπλησίασε κἀν· διότι αὐτὸς μόνον τὰ αἰσθήματά του κατέγραφε, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμοῦντο *τεχνητῶς*.

Εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν ἔχουν κἄμποσα μεταφρασθῇ, τὰ περισσότερα εἰς τὴν «Διάπλασιν», ἀπὸ τὸν κ. Ἀρ. Κουρτίδην, καὶ ἀπὸ τὸν γράφοντα τὰς γραμμὰς ταύτας. Καὶ ἰδιαιτέρως ἔχουν ἐκδοθῇ ἀκόμη συλλογαί, τρεῖς καθ' ὅσον γνωρίζω, μία ἐν Σύρῳ πρὸ ἐτῶν («Ἀπόλογοι τοῦ Ἀνδερσεν»), μία ἐδῶ ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλα, καὶ ἄλλη ὑπὸ τοῦ κ. Κουρτίδου, ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν,» ἐξαντληθεῖσα.

Ἀλλὰ μία *πλήρης, μὲ εἰκόνας, πανηγυρικὴ* ἔκδοσις τῶν «Παραμυθιῶν» του ἐλλείπει ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ἐνῷ πολλαὶ ὑπάρχουν εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς γλώσσας. Ἴσως καμμίαν φορὰν ἐπιχειρήσω τὴν ἔκδοσίν της.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ρόζενμποργ, εἰς τὴν Κοπεγχάγην, εἶδα ἐφέτος τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἀνδερσεν ἀπὸ χαλκόν. Φυσιογνωμία γλυκεῖα, ὀλίγον γωνιώδης· μάτια, ἀντίτυπον τῆς ἀθῴας του ψυχῆς.

Ἔργα τοῦ Ἀνδερσεν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του (ἐκ τῶν ὁποίων τὸ καλύτερον εἶνε ὁ «Αὐτοσχέδιος Ποιητής»), τὰ δράματά του καὶ τὰ ποιήματα, («Τὸ παιδάκι ποῦ πεθαίνει» ἐδη-

μοτεύσα εἰς τὴν Διάπλασιν πρό τινων ἐτῶν), τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε, καθὼς εἶπα τὰ «Παραμύθιά» του, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πάλιν τὰ ἑξῆς: Τὸ πυρσίον, ὁ Μικρὸς καὶ ὁ μεγάλος Κλάους, Ἱστορία μιᾶς μητέρας, ὁ Σταθερὸς μολυβένιος στρατιώτης, τὸ Ἄσχημο παππάκι, ἡ Σακκοράφα, Τοῦ αὐτοκράτορος τὰ νέα φορέματα, Ὅλε ὁ Ματοκλείστης (ὁ Κὺρ-Ματοκλείστης,) τὸ «Βιβλίο τῶν εἰκόνων χωρὶς εἰκόνες» καὶ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. — Ὁ Ἄνδερσεν ἦτο μία δόξα τῆς μικρᾶς Δανίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὀλίγας, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Ἄνδερσεν περιγράφει εἰς τὸ πατριωτικόν του παραμύθι, ὅπου παριστάνει τὴν Δανίαν ὡς «φωλεὰν κύκνων», τοῦ πετᾶν ὑψηλά, δηλ. ἀνθρώπων μεγάλων πνευματικῶς, οἱ ὁποῖοι τιμοῦν τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν, καὶ οἵτινες, δύναταί τις νὰ εἰπῇ, ἀποτελοῦν τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον αὐτοῦ, τὸ *πνευματικόν*.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η. (Συνέχεια)

— Ναί, ἀλήθεια, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα· ἀλλὰ σεῖς, καὶ αἱ τέσσαρες, πηγαίνετε πάντα τόσον πολὺ ἀχώριστες, ὥστε δὲν χωρεῖ ψυχὴ στὴ συντροφιά σας. Ὑποθέσε, Δωροθέα μου, ὅτι ἀφίνεις αὔριο τὴν Μαριωρὴ νὰ κάμῃ τὸν περίπατό της μὲ τὴν Δωρίδα, κ' ἔρχεσαι ἐσὺ καὶ περιπατεῖς μαζί μας...

— Ἂν αὐτὸ τῆς ἀρέσῃ κοὶ τῆς Μαριωρῆς! ἐπρόσθεσεν ἡ Δωροθέα.

Ἡ Μαριωρὴ τὸ παρεδέχθη, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἐπειράχθη, ποὺ ἡ Δωροθέα ἐξεφρασε τοιαύτην ἐπιθυμίαν.

— Μά... γιατί, ρωτᾶτε καὶ σεῖς ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν σας ἀρέσει; ἠρώτησεν ἡ Ἐθελίνα.

— Θαρρεῖς πῶς εἶνε ἐύκολο νὰ φύγωμε;

— Ἡ μαμμά μας λέγει πῶς δὲν θὰ μας ἀφίσουν ἐδῶ, ἂν δὲν μας ἀρέσῃ, ἐμᾶς... εἶπεν ἡ Μαριάννα.

— Ναί, τὸ ξέρω μά, ἀμα ἀρχίσῃς νὰ λὲς πῶς δὲν σ' ἀρέσει, οἱ γονεῖς σου πάντα εὑρίσκουν δικαιολογίες καὶ λέγουν πῶς δὲν σ' ἀρέσει, διότι δὲν ἔχεις κρίσιν, καὶ πῶς ὁ κανονισμὸς εἶνε ἄριστος καθ' ὅλα, καὶ τὰ λοιπά... Τὰ ξέρω δά, τὰ ἐδοκίμασα ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Δωρίς, ἀηδιασμένη μὲ αὐτὸ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

Καὶ ὅμως ἡ ὁμιλία των εἰς τὸ ἴδιον θέμα περιεστράφη, ἕως ὅτου ἡ Ρόζα ἔξαφνα ἐτινάχθη ἐπάνω λέγουσα ὅτι ἤκουσε τὴν ἐξώθυραν νὰ κτυπᾷ, καὶ αἱ δύο παρείσακτοι ἔτρεξαν γρήγορα-γρήγορα, σὰν προμαγμένα χηνόπουλα, εἰς τὰ δωμάτιά των.

— Ἡ Ρόζα εἶνε πρώτης τάξεως κορίτσι, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Μαριωρή.

Καὶ ἦτο μεγάλη ἡ χαρά της, διότι τὸ σκότος τοῦ δωματίου δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Δωροθέαν νὰ ἴδῃ τὰ ζηλότυπα δάκρυα ποὺ εἶχαν ἀναβῆ εἰς τὰ μάτια της.

— Τὰ γλυκά της ἦσαν πολὺ ὡραῖα, εἶπεν ἡ Μαριάννα, θὰ 'πῶ τῆς Αἴμης νὰ μου φέρῃ μερικά.

— Ὄχι, Μαριάννα, δὲν πρέπει, δὲν θὰ τὸ κάμῃς! ἐφώναξε διαμαρτυρομένη ἡ Δωροθέα.

— Τί θὰ πῇ δὲν πρέπει; Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ τες ἀφίσῃς νἄρθουν ἐδῶ καὶ νὰ μας κρατήσουν τόσην ὥρα ξυπνητές! ἀπήντησεν αὐθαδῶς ἡ Μαριάννα. — Ἀφισέ με νὰ κοιμηθῶ τώρα. Καληνύκτα!...

Τὰ κορίτσια ἤρχισαν νὰ ἠμερόνουν λιγάκι — δηλαδὴ ἔπιαναν κουβέντες μὲ τὰς συμμαθητρίας των, κ' ἐνίοτε ἔπαιζαν μαζί των. Ἡ δειλία των ὠλιγόστευσεν ἀρκετά, καὶ εἰς τὰ μαθήματα ἐπροσπαθοῦσαν νὰ δίδουν καλὰς ἀπαντήσεις· ἐδυσκολεύοντο ὅμως πάντοτε, διότι δὲν εἶχαν διδαχθῆ πῶς νὰ συγκεντρόνουν τὴν προσοχήν των. Ἄλλα ἐν γένει εἶχαν μεγάλην ἀπέχθειαν καὶ πρὸς τὸ σχολεῖον, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα, καὶ πρὸς τοὺς κανονισμούς, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὰς διδασκαλίσσας των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Δωροθέα ἤρχισε νὰ συμπαθῇ τὴν Ρόζαν, καὶ νὰ ζητῇ πολλάκις τὴν γνώμην της καὶ τὰς συμβουλάς της. Ἡ Ἐθελίνα ἔκαμε φίλην της τὴν Λούσην, ἡ ὁποία, φαίνεται, εἶχε καὶ αὐτὴ διαβάσῃ πολλὰ περιπετειώδη μυθιστορήματα, ἡ δὲ Μαριάννα συνεδέθη πολὺ μὲ τὴν Ἄδαν Βράϊτ, ἡ ὁποία ἦτο πάντοτε ἡ πρωτουργὸς πάσης ἀταξίας εἰς τὴν δευτέραν τάξιν. Ἡ Ρόζα εἶπεν ἐγκαίρως εἰς τὴν Δωροθέαν ὅτι αἱ ἀδελφαί της δὲν εἶχαν κάμῃ καλὴν ἐκλογήν. ἀλλὰ οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη ἔδωσαν ἀκρόασιν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐπέμεινε πολύ, διότι πάντοτε εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ἔμεναν πολὺ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅτι αἱ φιλίαι γρήγορα θὰ διελύοντο. Καὶ ἡ μόνη ἀπὸ τὰς τέσσαρας, ποὺ ὑπέφερε περισσότερον, ἦτο ἡ Μαριωρή, ἡ ὁποία δὲν εὕρισκε παρηγορίαν μὲ τίποτε, ὅσον ἔβλεπε τὴν Δωροθέαν νὰ πηγαίνῃ μὲ μίαν ξένην, καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα λόγον νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμά της.

Πρὶν περάσῃ πολὺς καιρός, ἡ Δωροθέα ἔβγαλεν ὄνομα ὅτι ἦτο ἀπειθὴς καὶ ἀνυπότακτος· διότι δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὴν τὸ εἰπῇ εἰς τὰς διδασκαλίσσας, ὅταν δὲν εὕρισκε καλὸν ἕνα πρᾶγμα, ἐκτὸς μόνον ὅταν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῆς ξενοφοβίας της.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς των, αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ δὲν ἔγραφαν τίποτε ἄλλο παρὰ ξηρὰν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων. Δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ γράφουν τίποτε ἄλλο, διότι ἐγνώριζαν ὅτι ἡ διευθύντρια θὰ τὸ ἐδιάβαζεν. Ἡ κυρία Μάρσαλ ἔβλεπε τὴν ξηρότητα τῶν ἐπιστολῶν των, ἀλλὰ τὴν ἀπέδιδεν εἰς τὸ ὅτι δὲν ἦσαν αἱ προγονοί της ἐξησκημέναι εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν. Καὶ δὲν ἐφαντάζετο πόσον ὑπέφεραν καὶ πόσην νοσταλγίαν εἶχαν διὰ τὴν οἰκογενειακήν των ἑστίαν τὰ τέσσερα κορίτσια, πρὸς τὰ ὁποῖα αὐτὴ κάθε ἑβδομάδα ἔγραφε μακρὰ καὶ φιλόστοργα γράμματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

— Κάτι ξέρω! κάτι ἔμαθα! εἶπεν ἡ Ἄδα εἰσερχομένη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, μετὰ τὴν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν.

— Τί πρᾶγμα; τί πρᾶγμα; ἐφώναξαν αἱ συμμαθήτριαί της, κ' ἐμαζεύθησαν γύρω της.

— Ἡ μὶς Γιούγκ θὰ δώσῃ συναυλίαν τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ!

— Ζήτω! ἀνεβόησεν ἡ Δαΐζη. Λοιπόν, θὰ πᾶμε ὅλες!

Ἡ χαρὰ ἐζωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Καὶ μόνον ἡ Δωροθέα εἶπε:

— Ἐγώ, δὲν ἔρχομαι. Δέν μ' ἀρέσει ἡ μουσική.

— Νὰ μὴν ἔλθῃς, εἶπες; Καλέ, μιὰ τέτοια εὐκαιρία γιὰ νὰ ξεσκάσῃς λίγο παρουσιάζεται, καὶ τὴν ἀφίνεις; Καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσέχῃς στὴ μουσική...

— Θὰ εἶνε τόσον ὡραῖα· κόσμος μὲ εὔμορφα ροῦχα, καὶ ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα! εἶπε περιχαρὴς ἡ Νέλλη.

— Ὦ! πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ ἡ μουσική; εἶπε καὶ ἡ Ἀλίκη. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ...

— Ἀ! βέβαια! τῆς ἀρέσει τῆς Ἀλίκης, διότι τὴν ἐμπνέει καὶ γράφει ποιηματάκια, ὅλο γλύκα! — εἶπεν ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία πάντοτε εἰρωνεύετο τὴν Ἀλίκην διὰ τὴν ποιητικήν της φλέβα καὶ τὰ προϊόντα τῆς φαντασίας της ἂν καὶ ποτὲ δὲν τα εἶχεν ἰδῇ. — Νὰ τὸ τελευταῖό της:

«Σὰν τὴν ὀλάργυρη φεγγάρα,
Τὸ πιάνο κ' ἡ κιθάρα
Ποίζουν ἀρμονικά.
Πλὴν ὁ γλυκόλαλός των ἦχος
Σὰν ἀσπριαμένος τοῖχος,
Μοῦ γαργαλᾷ τ' αὐτιά...»

— Ψέμματα! δὲν ἔγραψα ἐγὼ αὐτὲς τὲς ἀνοστιές, ἐφώναξε καταθυμωμένη ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλλά... γιὰ ν' ἀφίσωμεν ἡσυχη τὴν ποιήτριάν μας, ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, μάθε, Δωροθέα μου, ὅτι μέσα στὰ δίδακτρα περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑποχρέωσις διὰ τὴν μὶς Μπάρκερ νὰ μας

παίρνῃ εἰσιτήρια μίαν φορὰν τὸν μῆνα διὰ τὰς συναυλίας...

— Ὦ! καὶ ἡ Ἐθελίνα θὰ κάμῃ πολλὴν ἐντύπωσιν μὲ τὸ ἄσπρό της φόρεμα, καὶ μὲ τὰ μαλλιά της χυμένα λυτὰ στὴν πλάτη της! — εἶπεν ἡ Λούσην.

Ἡ Δωροθέα συνωφρυώθη.

— Γιατί τῆς λὲς τέτοια πράγματα; ἠρώτησε. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ πάρῃ ὁ νοῦς της ἀέρα!

— Ἔλα δὰ καὶ σύ, Δόλλη, δὲν κάνουν κακὸ τὰ ὡραῖα μαλλιά, Δόλλη! ἀπήντησεν ἡ Λούση, ἡ ὁποία εἶχεν ἀναλύψῃ τὴν ἀποστροφήν ποὺ ἠσθάνετο ἡ Δωροθέα πρὸς τὰ ὑποκοριστικὰ τῶν ὀνομάτων, κ' εὕρισκε πάντοτε ἀφορμὴν νὰ τὴν θυμόνῃ.

Καὶ παρέσυρεν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν Ἐθελίναν, κάμνουσα εἰς αὐτὴν ὑπαινιγμούς, ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν, διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν κόκκινα μαλλιὰ καὶ ζηλεύουν τοὺς ἄλλους. Ἡ Ἐθελίνα ἐνδομύχως δυσηρεστήθη μὲ αὐτό, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε, διότι δέν της ἐκακοφαίνοντο καὶ πολὺ αἱ κολακεῖαι τῆς φιληνάδας της.

— Ἔξρεις κάτι τί; εἶπεν ἡ Ἄδα στὴν Μαριάνναν. Νὰ βάλωμε *ρεφενὲ* καὶ ν' ἀγοράσωμε γλυκίσματα, νὰ τα φᾶμε, ἀμα γυρίσωμε ἐδῶ· ἀπὸ τὴν συναυλίαν, εἶπεν ἡ Ἄδα πρὸς τὴν Μαριάνναν.

— Ναί, κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ κοιμώμουν μαζί σου ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ Μαριάννα μὲ ἕνα ἀναστεναγμόν. Ἡ Δωροθέα δὲν θὰ μας ἀφίσῃ οὔτε νὰ φᾶμε, οὔτε νὰ γελάσωμε!

— Ἀπορῶ πῶς τὴν ἀφίνεις σ' ὅλα ν' ἀνακατεύεται καὶ νὰ διατάσσῃ, ἀνεβόησεν ἡ Ἄδα. Ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή μου, ποὺ εἶνε καὶ δεσποινὶς καὶ πηγαίνει καὶ σὲ χορούς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάσσῃ, ἐμένα. Ἐσεῖς ὅμως ἐγίνατε σκλάβες τῆς Δωροθέας!

— Ναί, μὰ τί νὰ κάνωμε;...

— Ἄκουσ' ἐδῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Ἄδα. Νά, τί θὰ γίνῃ. Νὰ περιμένῃς νὰ κοιμηθῇ, καὶ ὕστερα ἔλα κρυφὰ στὸ δωμάτιόν μου. Καὶ ἄλλες ἔτσι κάμνουν, καὶ κανεὶς δὲν τες πέρνει εἴδησι. Νά, κ' ἐγὼ ἀκόμη ἔτσι κάμνω...

— Ὦ! ἔλα, νὰ ζήσῃς! εἶπε καὶ ἡ Μπέσση, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον μὲ τὴν Ἄδαν. Θὰ περάσωμε πολὺ εὔμορφα.

— Θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορέσω, ἀπήντησεν ἡ Μαριάννα...

Ἡ ἡμέρα τῆς συναυλίας ἔφθασεν. Ἀπὸ τὸ πρωὶ τὰ κορίτσια εἰδοποιήθησαν ἐπισήμως, τί εἴδους διασκέδασις τὰ ἐπερίμενε διὰ τὸ βράδυ, διότι ἡ μὶς Μπάρκερ δὲν εὕρισκε καλὸν νὰ το γνωρίζουν πολὺν καιρὸν προτήτερα, καὶ ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ὁλόκληρον τὸ σχολεῖον ἦτο κι' ὅλας ἄριστα πληροφορημένον. Δι' αὐτό, ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἀνήγγειλεν ὅτι ὅσαι μαθήτριαι εἶχαν καλοὺς βαθμοὺς καὶ δὲν ἦσαν τιμωρημέναι, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μελετήσουν τὸ βράδυ καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν συναυλίαν· ὅσαι ὅμως ἦσαν τιμωρημέναι δι' ἀμέλειαν ἢ ἀταξίαν θὰ ἔμεναν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ θὰ ἔκαμναν πρόσθετα γραπτά, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐμελετοῦσαν.

— Εἶμαι μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας, εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Ρόζα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς θέσεις των. Ἂν αὐτὰ τὰ ἔκτακτα τυχερὰ συνέβαιναν συχνότερα, καὶ εὕρισκα κι' ἄλλες σύμφωνες, ἐγὼ θὰ ἔκαμνα ἐπίτηδες ἀταξίες, γιατὶ θὰ ἦταν τρέλλα νὰ ἐμένα μερικὲς ἐδῶ, χωρὶς νὰ μας ἐπιτηροῦν. Ἀφοῦ ὅμως τόσον σπανίως ἔχομεν τέτοιαν ἀπόλαυσιν, δὲν ἐννοῶ καὶ νὰ την χάσω...

Ὅλα ἐβάδισαν κατ' εὐχήν, ἕως τὴν ὥραν τοῦ τελευταίου μαθήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο γαλλικά. Ἡ *Μαντὰμ* εἶχε τὰ νεῦρα της, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔπνεεν ἀνατολικὸς ἄνεμος — ἔλεγαν τὰ κορίτσια, — καὶ, ὁσάκις εἶχε τὰ νεῦρά της, ἀντὶ ἄλλου μαθήματος ἔκαμνε συνδιάλεξιν — *κονβερσασιόν*. Ἡ ἀπροσεξία, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ κακὴ προφορὰ τῶν κοριτσιῶν τὴν ἔκαμναν μανιώδη, περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ μαθήματος αὐτὴ μὲν εὑρίσκετο πάντα εἰς νευρικὸν παροξυσμόν, καὶ ἡ μισὴ τάξις δακρυσμένη καὶ τιμωρημένη. Δι' αὐτὸ ἔπιασε τρεμοῦλα τὴν τάξιν, ὅταν ἀνήγγειλεν ἡ διδασκάλισσα:

— *Μενεμουαζέλ, κονβερσασιόν.*

— Ὦ! δυστυχία μου, πάει ἡ συναυλία! ἀνεστέναξεν ἡ Ρόζα. Ἐγάθηκα ἡ βαρυόμοιρη, — δὲν ἔχω πειὰ ἐλπίδα!

— Qu' est-ce que vous dites, Ρόζα; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ *Μαντάμ*.

— J'ai dit que, que, que...

— Αὐτὸ τὸ que, que, que εἶνε ἀριστούργημα! ἀκριβῶς σὰν ἀγγλικὸ παππάκι, ποὺ κάνει *κουέκ, κουέκ, κουέκ*...

Ὁ τόνος τῆς *Μαντάμ*, ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἦτο τόσον ἀστεῖος, ὥστε ὅλη ἡ τάξις ἠλάλαξεν ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐπραΰνθη ὅμως καὶ ἡ ἰδία μὲ τὸ εὐφυολόγημά της, καὶ τὰ πράγματα θὰ ἐπήγαιναν καλά, ἂν τὰ κορίτσια ἦσαν ὀλιγώτερον σαστισμένα! αὐτὰ ὅμως, ἐνόμιζες, εἶχαν λησμονήσῃ καὶ τὰ ὀλίγα ποὺ ἐγνώριζαν.

Ἐκάθηντο σὰν ἠλίθια, σὰν μὴν εἶχαν μυαλὸ εἰς τὸ κεφάλι των· ἦσαν ἱκανὰ νὰ φλυαροῦν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εἰς τὴν μητρικήν των γλῶσσαν, ἀλλά, ἀμα ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσουν γαλλικά, αἱ μικραὶ των ἰδέαι ἐνερούλιαζαν, ὅπως ἔλεγεν ἡ ὀξύθυμος δασκάλισσα.

— Ὅσο θυμόνει καὶ μαλλόνει, τόσο μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ κεφάλι μου καὶ μου φεύγουν αἱ ἰδέαι, — ἔλεγε μὲ παράπονον ἡ Δωρίς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΩΡΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ὅλον δύσκολον θὰ ἦτο νὰ σας περιγράψω τί γίνεται αὐτάς τὰς ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας! Φαντασθῆτε ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες, αἱ ὁποῖαι διαθέτουν τόσον χῶρον καὶ τόσους συντάκτας, δυσκολεύονται νὰ τα παρακολουθοῦν καὶ νὰ τα περιγράφουν ὅλα. Διότι γίνονται πολλά, πάρα πολλά, ἀλλεπάλληλα καὶ πολλάκις ταὐτόχρονα. Πῶς εἴμπορῶ λοιπὸν ἐγὼ *νὰ τα βγάλω πέρα* μὲ μίαν ἐπιστολήν; Μίαν ἰδέαν μόνον, ἀμύδραν, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δώσω. Ἄλλο τίποτε.

Τὴν 25 Μαρτίου, ὥρα 2 μετὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, ἔγινεν ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τοῦ Α' ἐν Ἀθήναις Διεθνοῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου, ἐξεφώνησε τὸν ἐναρκτήριον· κατόπιν δὲ ὡμίλησαν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Καραπάνος, ὁ γενικὸς ἔφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Καββαδίας, καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῶν Σχολῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθησαν οἱ Βασιλεῖς, οἱ Πρίγκιπες, οἱ ὑπουργοί, οἱ ἐν τέλει, τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, καὶ τὸ ἄνθος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μία ξηρά, ξηροτάτη εἴδησις... Κ' ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ σας δείξω τὸ μεγαλεῖον, τὴν ποίησιν, τὴν συγκίνησιν, τὸν θρίαμβον τῆς τελετῆς; Μία σοφὴ ἑλληνίς, ἡ κυρία Παρρέν, τὴν ὠνόμασε «Νέα Παναθήναια». Αὐτὸ κάτι λέγει εἰς τὴν φαντασίαν, — λέγει μάλιστα πολλά... Νέα Παναθήναια, ἀκριβῶς! Μήπως δὲν ἦτο ἡ τελετὴ ἐκείνη ὡς μία πομπή, ἕνα προσκύνημα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς; μία λατρεία ἀρχαία πρὸς τὴν θεὰν τῆς Σοφίας, ἕνας ὕμνος πολύστομος πρὸς τὸ αἰώνιον Καλόν; Καὶ εἰς τὴν πομπήν, εἰς τὴν ἱεροτελεστίαν ἂς τὴν εἴπωμεν, ἔλαβαν μέρος οἱ περιφανέστεροι, οἱ ἐνδοξότεροι μύσται τῆς Ἀρχαιότητος, σοφοὶ ἐλθόντες πρὸς τοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ὀνόματα μεγάλα, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ὁμιλοῦν οἱ αἰῶνες. Ἦτο παρὼν ὁ Μασπερώ, ὁ μέγας αἰγυπτιολόγος, ὁ κατορθώσας νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἱερογλυφικά· ὁ Βιλλαμόβιτς, ὁ Μοντέλιους, ὁ Μαχάφυ, ὁ Μπαμπελῶν, καὶ τόσαι ἄλλαι κορυφαὶ τῆς ἐπιστήμης· ἡγεμόνες τοῦ πνεύματος! Λαμπρότερα συνέλευσις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκροτηθῇ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι

συνεκροτήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα... Πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἡ πατρίς μας εἵλκυσε ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν κοινὴν προσοχὴν κ' ἔγινε κέντρον λατρείας, εὐλαβοῦς προσκυνήματος. Ἡ τελετὴ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐντὸς τοῦ Παρθενῶνος, μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον, θὰ μείνῃ διὰ παντὸς ὡς μία ἀπὸ τὰς ἐνδόξους σελίδας τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας. Μετὰ τοὺς αἰῶνας τῆς δουλείας καὶ τοῦ σκότους, ἀφοῦ ἀνεγεννήθημεν, ἠλευθερώθημεν, ἐξεπολιτίσθημεν,— προσεκαλέσαμεν μίαν ἡμέραν τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου εἰς λατρείαν κοινὴν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὁποία εἶνε ἰδική μας. Ἕλλην βασιλόπαις, μέλλων Βασιλεύς, — ὁ πρῶτος Ἕλλην βασιλεύς, — τοὺς ὑπεδέχθη καὶ τοὺς προσεφώνησεν ἑλληνιστί. Ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, συμβολικὴν καὶ αὐτήν, διότι ἦτο ἡ Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου, ἔλαμψε πλήρης, τελεία. Εἶχε κάτι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον, ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος τῆς παλαιᾶς... Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ τρισένδοξα ἐρείπια οἱ ξένοι ἀντίκρυσαν κάτω μίαν πόλιν νέαν, μεγάλην καὶ ὡραίαν καὶ ὅταν εἶδαν ἐμπρός των τοὺς ἐπιλέκτους ἑνὸς λαοῦ νέου, πολιτισμένου, ὑπερηφάνου, ἔχοντος νὰ ἐπιδείξῃ σοφοὺς εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀμιλλωμένους πρὸς αὐτούς, οἱ φιλέλληνες ξένοι, τῶν ὁποίων ἡ μισὴ καρδία εἶνε πάντοτε ἑλληνική, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα ὡς δευτέραν πατρίδα των, ἐρρίγησαν ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐδάκρυσαν ἀπὸ συγκίνησιν...

... Αἱ ἑορταὶ διαδέχονται τὰς ἑορτάς. Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεπιδημεῖ κόσμος πολύς. Μ' ἔκτακτον λαμπρότητα ἐπανηγυρίσθη ἡ Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου. Τὸ Πανεπιστήμιον ἐδεξιώθη εἰς τοὺς ξένους σοφοὺς μεγαλοπρεπέστατα. Τὸ Δημαρχεῖον θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἀπόψε. Αἱ Πρεσβεῖαι, αἱ Ἀρχαιολογικαὶ Σχολαί, ἔδωσαν ἡμερίδας καὶ ἑσπερίδας. Τὰ Τμήματα τοῦ Συνεδρίου συνεδριάζουν ὁλονὲν εἰς τὰς ὡραιοτέρας ἀθηναϊκὰς αἰθούσας, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Παρνασσοῦ, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, τῆς Ἀκαδημίας, τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας κτλ. Ἄ, ἔχουν ὡραίας αἰθούσας αἱ Ἀθῆναι, — δεῖγμα καὶ αὐτὸ τῆς προόδου των, τοῦ πολιτισμοῦ των. Χθὲς ἔγινε καὶ ἡ πρώτη ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομὴ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα. Οἱ σοφοὶ εἶνε καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν, τὴν ἑλληνικὴν φιλοξενίαν, καί...

Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσω. Πρέπει νὰ ὑπάγω τώρα εἰς τὸ Στάδιον, ὅπου θὰ δοθῇ ἡ «Ἀντιγόνη». Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ συνεχίσω τὴν ἐπιστολήν μου καὶ θὰ σας περιγράψω τὴν παράστασιν αὐτήν, ἡ ὁποία προμηνύεται θαυμασία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ἐ.

Ἕνα πρωὶ τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεί...

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὁ Λεονταράκης ἦτανε ἄτακτος, ἀπρόσεκτος, ἀμελέτητος, ἀνυπάκοος, καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶνε τὰ κακομαθημένα παιδάκια, ποῦ πηγαίνουν στὸ σχολεῖον καὶ δὲν σέβονται τοὺς δασκάλους των. Τὸν ἔβγαλε ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, νὰ τὸν ἐξετάσῃ τεχνολογίαν, καὶ ὁ Λεονταράκης δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ἔκαμναν. Τὸν ἔβαλε λοιπὸν κι' αὐτὸς νὰ καθήσῃ τελευταῖος εἰς τὴν τάξιν, πιὸ τελευταῖος καὶ ἀπὸ τὸν Παρδαλάκη, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Λεοπάρδου, τοῦ βουλευτοῦ. Καί, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὁ Παρδαλάκης ἦτανε —μὲ τ' ὄνομα — ὁ ἀμελέστερος καὶ ἀτακτότερος μαθητὴς ἀπὸ ὅλην τὰ τάξιν.

Φαντάζεσθε τώρα τὸν θυμὸν τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου. Ἐκαταλάβαινε πῶς ὁ Λεονταράκης τοῦ τὰ ἔκαμνε ἐπίτηδες, κ' ἔβλεπε πῶς δὲν ἠμποροῦσε τίποτα νὰ τοῦ κάμῃ, οὔτε τ' αὐτιὰ νὰ τοῦ τραβήξῃ, οὔτε στὰ χέρια νὰ τοῦ δώσῃ μὲ τὴ ρίγα, οὔτε νηστεία νὰ τὸν ἀφήσῃ. Καί τὸν ἔπιασαν τὰ νεῦρά του—κάτι νεῦρα, φρίκη —καὶ ποῦ νὰ ξεθυμάνῃ; Τὸ ἐκαταλάβατε, ἐξεθύμανε στὴ ράχι τῆς καϊμένης τῆς Φασουλίνας...

Ἐκεῖ ποῦ ἔβαζε τὸν Μῆτσο, τὸ Ἀρκουδόπουλο, νὰ κλίνῃ: ὁ Ἑρμέας-Ἑρμῆς, γενική: τοῦ Ἑρμέου-Ἑρμοῦ», δὲν ἠξεύρω τί της ἦλθε, τῆς Φασουλίνας, νὰ ἐρωτήσῃ:

—Κύριε δάσκαλε, καὶ ὁ ποντικὸς ποὺ λέγεται ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μῦς, κάνει «μέας μῦς» τοῦ «μέου-μοῦ»;...

Ἔξω φρενῶν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης. Ἀντὶ νὰ της δώσῃ ἀπάντησιν, τὴν κυττάζει καλὰ-καλά, καὶ τί νὰ 'δῇ; Ἡ Φασουλίνα δὲν ἐφοροῦσε τὸ σκουφάκι της.

« Την ἅρπαξε ἀπὸ τὴν φουντίτσα τῶν μαλλιῶν. »

—Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; ἐφώναξε μὲ κάτι ἀγριοφωνάρες. Πῶς ἐτόλμησες καὶ ἐπάτησες τὸ πόδι σου εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν μου χωρὶς τὸν *κεφαλόν* σου—τὸ κοινῶς λεγόμενον *σκουφάκι*; Πῶς, πῶς, πῶς τὸ ἐτόλμησες, ἀνάγωγη καὶ πρόστυχη μαϊμουδίτσα; Τώρα νὰ σου δείξω ἐγὼ πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι!...

Καί τὴν ἅρπαξε, τὴν καϊμένη τὴν Φασουλίνα, ἀπὸ τὴν φουντίτσα τῶν μαλλιῶν, ποὺ εἶχε στὸ κεφαλάκι της, τὴν ἐσήκωσε ψηλά, καὶ τὴν ἄρχισε στὸ ξύλο μὲ τὴν μαγκούρα του.

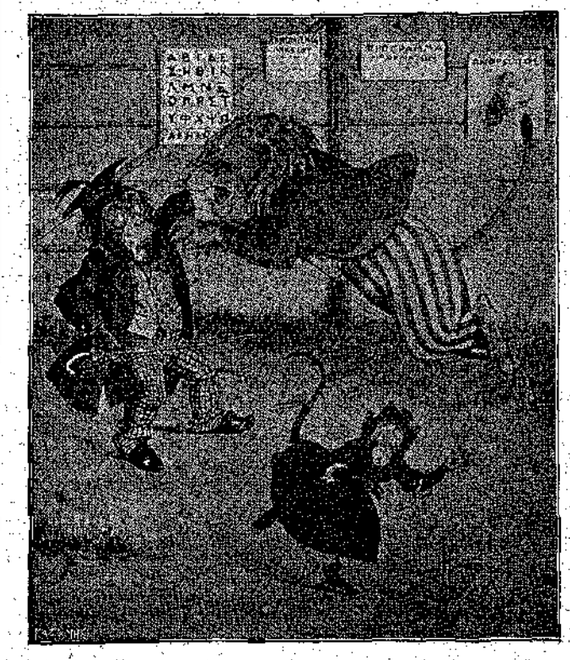

« Ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἄμοιρο τὸν Τζίκο-Τζέκο. »

Τοῦ κάκου ἡ καϊμένη ἐφώναζε:

— Μά, δάσκαλε... ὤχ!... δάσκαλε, ἐχθὲς δὲν μ' ἐμαλώσατε, ὤχ!... νὰ μὴν τὸ ξαναβάλω... ὤχ!

Τοῦ κάκου ἐσπάραζε, κ' ἔκαμνε τὰ δυνατά της νὰ τὸν γρατζουνίσῃ καὶ νὰ τὸν δαγκάσῃ! Αἱ ξυλιὲς ἔπεφταν βροχηδόν.

Τοῦ κάκου καὶ ὁ Λεονταράκης ἐμουρμούριζε:

— Μπρ... μπούρρ... μπρρρού!... ἄδικα τὴν κτυπᾶτε! Μή...

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἦτον ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀκούσῃ κανένα, νὰ μὴ φοβηθῇ τίποτε. Ἐπρόσταξε μὲ αὐστηρὸν τόνον τὸν Λεονταράκην νὰ καθήσῃ στὴ θέσι του καὶ νὰ βουβαθῇ, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Λεονταράκης (ἀπὸ συνήθειαν) ὑπήκουσε καὶ ἐκάθησε.

Τότε ἡ Φασουλίνα εἶδε, ὅτι ἔχασε κάθε ἐλπίδα, καὶ ἄρχισε τὰ σπαρακτικὰ κλάμματα:

— Ἄχ! μαμμά μου, μ' ἐσκότωσε! ἀαχ!

Αὐτὸ πλέον ἦτο παραπολὺ διὰ τὸν Λεονταράκην.

Ἔβγαλε ἕνα μούγγρισμα, ποὺ ἐσείσθηκε ὅλο τὸ σχολεῖον, καὶ ὕστερα—χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τὰ καλαμάρια ποὺ ἐσκόρπιζε κάτω, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τὰ ὡραῖα ροῦχά του, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ γιὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ τοὺς κανονισμούς, —ἔδωσε μιὰ κ' ἐπήδησε, ἐπάνω ἀπὸ τὰ θρανία, κ' ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἄμοιρο τὸν Τζίκο-Τζέκο, σὰν ἀληθινό, ἄγριο, βάρβαρο καὶ ἀπολίτιστο λεοντάρι!...

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιʹ. (Συνέχεια)

Πραγματικῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν, μία συμμορία καϊμένων, οἱ ὁποῖοι ὀλίγον προτήτερα ἔπαιζαν κ' ἐπηδοῦσαν πλησίον εἰς τὸν καταρράκτην, ἐπλησίαζεν ἀργὰ-ἀργά. Οἱ καϊμένοι εἶχαν κατ' ἀρχὰς ἐξαφνισθῇ, ὅταν εἶδαν ἐκείνην τὴν μεγάλην ἄκατον νὰ καταποντίζεται, ἀλλὰ κατόπιν ἐπῆραν θάρρος, κ' ἐσχημάτισαν κύκλον ἀπειλητικόν.

Εἶχαν μαντεύσῃ, φαίνεται, τί εἶδους ἦτο ἐκεῖνο τὸ περίεργον *τσαμπί*, ποὺ ἦτο κρεμασμένον εἰς ἐκεῖνο τὸ ξύλον, κ' ἔτρεξαν ἀμέσως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔκαμναν ἐξαίρετον γεῦμα. Τὰ ἄσχημα μάτια των μὲ τὰς κυανᾶς ἀνταυγείας, εἶχαν καρφωθῇ μὲ φλογερὰν βουλιμίαν ἐπάνω εἰς τὰ μέλλοντα θύματά των, καὶ τὰ σαγόνια των ἀνοιγόκλειαν μὲ τρόμερὸν κρότον, σὰν νὰ ἐδοκίμαζαν κι' ὅλας τὸ ἀνθρώπινον κρέας...

Οἱ ναυαγοὶ ὅμως δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τρομάζουν εὔκολα. Εἶχαν καθήσῃ καβαλλικευτὰ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπιδρόμου, καὶ εἶχαν πιάσῃ τὰ τουφέκια των.

— Νὰ σημαδεύσετε στὰ πλευρὰ ἢ στὸ στόμα, διότι διαφορετικὰ αἱ σφαῖραι θὰ γίνουν πήτα ἐπάνω στὰς φολίδας των, ποὺ εἶνε σκληραὶ σὰν τὸ σίδερο,—εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Δικός μου εἶνε ὁ πρῶτος, — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Κ' ἐμένα ὁ δεύτερος, — ἐπρόσθεσεν ὁ Βελάσκος.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, καὶ τρεῖς καϊμένοι, οἱ πρῶτοι, ἀνετράπησαν πληγωμένοι, καὶ ἤρχισαν μανιωδῶς νὰ παραδέρνουν καὶ νὰ κτυποῦν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὰς οὐράς των. Οἱ ἄλλοι τρομαγμένοι ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, οἱ ὁποῖοι πρώτην ἴσως φορὰν εἶχαν ἀκουσθῇ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου μόνον Ἰνδοὶ εὑρίσκοντο, ἔσπευσαν νὰ βουτήξουν εἰς τὰ νερά.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς κτυπημένους, ὁ ἕνας, μετὰ τρομακτικὴν ἀγωνίαν, ἐξεψύχησε, καὶ τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρε πρὸς μίαν σύρτιν· οἱ ἄλλοι δύο ἔφυγαν, ἀφίσαντες εἰς τὴν ἐπιφάνειαν στίγματα ἀπὸ αἷμα, καὶ δὲν ἐξαναφάνησαν πλέον.

— Θά μας ξαναγυρίσουν ἀρά γε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Οἱ καϊμένοι εἶνε μὲν θηρία ἀνήμερα, ἀλλὰ δὲν εἶνε πολὺ γενναῖοι ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ περάσωμεν κολυμβῶντας τὸν ποταμὸν καὶ νὰ εὔγωμεν εἰς τὴν ξηράν, ἐξάδελφε. Τὸ κατάρτι ὅλο καὶ δυνατώτερα τρέμει, καὶ φόβος εἶνε μὴ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ρεύματος.

— Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαὴλ στρέφων πρὸς τὸν Ἰνδόν. Κάμνεις πρῶτος τὴν δοκιμήν;

— Ναί, ἀφέντη.

Ἔδεσε τὸν πέλεκυν εἰς τὸ πλευρόν του, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοὺς ἐπιτόνους καὶ κατέβη κυττάζων προσεκτικὰ τὰ νερά. Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν δύο ἢ τρεῖς φοράς, ὡς ἄνθρωπος ποὺ κάτι ὑποπτεύεται, καὶ κατόπιν ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν.

Δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ πολύ, ὅταν ἔξαφνα τὸν εἶδαν νὰ σταματᾷ, νὰ κυττάζῃ τὰ νερὰ μὲ τρομαγμένα βλέμματα καὶ κατόπιν νὰ ἐκβάλῃ μίαν ὀξεῖαν κραυγήν.

— Γιαρουρῆ! — ἐφώναξαν μὲ ἀγωνίαν ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του.

« Κυττάζει τὰ νερὰ μὲ τρομαγμένα βλέμματα. » (Σελ. 141, στήλ. γ'.)

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησεν. Ἐκολυμβοῦσε μὲ ἀπελπιστικὴν ὁρμὴν πρὸς τὸν ἰστόν, σὰν νὰ τὸν ἐκύνηγοῦσε κανὲν τέρας. Ἐπιάσθηκε ἀπὸ τὰ ἐξάρτια καὶ ἀνέβη γοργότατα. Τότε δὲ μόνον οἱ σύντροφοί του παρετήρησαν ὅτι τὸ στῆθός του καὶ αἱ κνῆμαί του ἦσαν αἱμόφυρτοι.

— Τί ἔπαθες, Γιαρουρῆ; ἀνεβόησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Οἱ *κάριβοι*! — ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός.

— Ἄ! τὰ καταραμένα ψάρια...

Τὸν εἶχαν περικυκλώσῃ τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα σαρκοβόρα φαράκια, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται κατὰ ἑκατομμύρια σχεδὸν εἰς ὅ-

λους τοὺς ποταμοὺς τῆς Νότιου Ἀμερικῆς καὶ εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα *κάριβοι*. Ἔχουν δόντια τριγωνικά, κοπτερὰ σὰν ξυράφια, καὶ τόσην δύναμιν εἰς τὰς σιαγόνας των, ὥστε κόπτουν καὶ τὸ τραχύτερον δέρμα. Συνήθως μένουν κρυμμένα εἰς τὴν λάσπην, ἀλλ' ἅμα ἰδοῦν ἔστω καὶ μίαν σταγόνα αἵματος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, ἀναβαίνουν ἀμέσως. Καὶ τότε τὸ θῦμά των, εἴτε ζῶον εἶνε εἴτε ἄνθρωπος, δὲν ἔχει πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, διότι τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα δόντια ἐμπήγονται εἰς τὰ σαρκώδη μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἰσδύουν εἰς αὐτό, κατάβροχθίζουν ἐντόσθια, καρδίαν, πνεύμονας, ὅλα τέλος πάντων, — καὶ εἰς διάστημα ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν ἀφίνουν σκελετὸν τὸν ἄνθρωπον.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Βελάσκος ἤνοιγε τὸ στόμα του διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν Ἀλόνσον, ὀξὺς συριγμὸς ἠκούσθη εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἓν λεπτὸν βέλος ἐκαρφώθη εἰς τὸν ἱστόν, ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὑπὸ τὸν Ἰνδόν.

Ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ τουφέκι του, ἀπήντησεν ἀμέσως μὲ μίαν ἐφαίραν, τὴν ὁποίαν διηύθυνε πρὸς τοὺς θάμνους μιᾶς νησίδος, πλησίον τῆς ὄχθης· διότι ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε τοξευθῆ τὸ βέλος.

Κραυγὴ καμμία δὲν ἠκούσθη ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δάσους ἀντήχησαν οἱ τέσσαρες μουσικοὶ τόνοι τοῦ ὀνωράτου : «*κτό . . . μί . . . σόλ . . . κτό . . .*», ἀλλὰ μὲ ἦχον ἀρκετὰ διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ βγάζουν αὐτὰ τὰ περίεργα πουλιά.

— Ἀνέβα, Γιαρουρῆ ! ἐφώναξεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.—Καὶ σύ, Ἀλόνσε, πάρε τὴν καραβίναν μου καὶ πυροβόλησε τὸν πρῶτον ποὺ θὰ φανῇ. . .

Ὁ Ἰνδὸς ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ τοὺς λευκούς.

— Κοντά μου εἶσαι ἀσφαλισμένος,— εἶπεν ὁ καλλιεργητής. Οἱ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν τολμοῦν νὰ ρίψουν ἐναντίον μας τὰ βέλη των.

— Ἀφέντη, εἶπεν ὁ Ἰνδός, ὁ δρόμος μας εἶνε κομμένος· οἱ *κάριβοι* εἶνε ἄπειροι ἐδῶ, καί, ἂν κατεβοῦμε, θά μας κάμουν κομμάτια.

— Καὶ οἱ ἐχθροί μας ἀγρυπνοῦν !... Ἄσχημα τὰ πράγματα ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός.

— Βλέπεις, Ἀλόνσε, κανένα ; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής.

— Ὄχι, ἐξάδελφε.

— Καὶ ὅμως τὸ βέλος ἦλθεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νησάκι, καὶ αὐτὸς ποὺ τὸ ἔρριψε εἶνε κρυμμένος μέσα στὰ δενδράκια, καὶ θὰ φανερωθῇ ἅμα θελήσῃ νὰ περάσῃ εἰς τὴν ὄχθην.

— Θὰ περιμείνῃ πρῶτα νὰ νυκτώσῃ διὰ νὰ περάσῃ, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ἕνα πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνω, Ραφαήλ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος, ὁ ὁποῖος, καὶ ὁμιλῶν, ἐπέβλεπε τὸ νησάκι.—Διατί αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, ἐνῶ ἔχουν τουφέκια, δὲν τὰ μεταχειρίζονται διὰ νὰ μας κτυπήσουν ;

— Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε μυστήριον καὶ δι' ἐμέ, Ἀλόνσε . . .

— Ἐπίσης δὲν ἐννοῶ διατί ρίπτουν τὰ βέλη των ἐναντίον τοῦ Γιαρουρῆ, κ' ἐμᾶς δὲν μας πειράζουν ;

— Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον... Ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἰνδοὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι μισοῦν τοὺς ἀνθρώπους τῆς λευκῆς φυλῆς, καὶ δὲν διστάζουν, ὅταν πρόκηται κάποιον νὰ σκοτώσουν. Ἔχουν λοιπὸν τοὺς λόγους των ποῦ δὲν τὰ βάζουν μαζί μας.

— Τέλος πάντων, εἴμεθα τώρα πασμένοι στὴν παγίδα, εἶπεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἠξεύρω τί θὰ σμβῇ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ἢ σαρανταοκτὼ ὥρας, χωρὶς μίαν κἂν γαλέτταν νὰ βάλωμε στὸ στόμα, χωρὶς μίαν πιθαμὴν τόπον νὰ κοιμηθοῦμε . . .

— Ἀληθινά πολὺ σοβαρὰ εἶνε ἡ θέσις μας, ἀπήντησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.— Κ' ἐσύ, τί λές, Γιαρουρῆ ;

Ὁ Ἰνδὸς δὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις.

— Λέγε λοιπόν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἔχεις κανένα τρόπον σωτηρίας ;

— Ἴσως, ἀπήντησεν ὁ Ἰνδός. Κάμετε ὑπομονήν. . .

Κατόπιν ἐκαλοκάθισε καβαλλικευτὰ ἐπάνω εἰς τὸ κέρας καὶ δὲν ὡμίλησε πλέον, ἀλλὰ τὰ βλέμματά του ἦσαν προσηλωμένα ἐπιμόνως πρὸς τὸν καταρράκτην, ὡς νὰ ἐπερίμενεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν ἐπικουρίαν.

Ἐπέρασε μία ὥρα χωρὶς νὰ μετακινηθῇ ἡ θέσις τῶν ναυαγῶν. Δὲν εἶχεν ἀκουσθῆ τὸ σύνθημα πλέον· δὲν εἶχεν ἐξέλθη κανεὶς Ἰνδὸς ἀπὸ τοὺς θάμνους τῆς νησίδος. Εἶχεν ἀρά γε κατορθώσῃ ὁ ἐχθρὸς νὰ διαβῇ ἀθέατος εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἢ μήπως ἐπερίμενεν, ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του, ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ νὰ ρίψῃ καὶ δεύτερον βέλος ; . . .

Οἱ καϊμάνοι δὲν εἶχαν τολμήσῃ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐκ νέου, δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ὅμως, διότι ἤλπιζαν πάντοτε ν' ἁρπάσουν τὴν ἀνθρωπίνην λείαν των. Ἐτριγύριζαν κοντὰ εἰς τὸν καταρράκτην, ἀλλὰ ἔξω τῆς βολῆς τῶν τουφεκίων, καὶ κάθε φοράν, ποῦ οἱ ναυαγοὶ μετεκινοῦντο διὰ ν' ἀλλάξουν θέσιν, ἐπλησίαζαν μὲ πολλὴν βίαν, ὑποθέτοντες ὅτι ἦτο ἕτοιμον νὰ πέσῃ τὸ κατάρτι.

Ἀλλὰ καὶ οἱ *κάριβοι*, ἐλκυσθέντες ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν τριῶν πληγωμένων καϊμάνων, εἶχαν συναθροισθῆ κατὰ χιλιάδας πλησίον τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἄλλο θῦμα πρόχειρον, ἐξεθύμαιναν δαγκάνοντες καὶ τρώγοντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ πρωτοφανῆ λύσσαν.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ πλέον, ὅταν ὁ Γιαρουρῆς, ὅστις εἶχε μείνῃ ἀκίνητος ἕως τότε, ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τὰ νερὰ τοῦ καταρράκτου, λέγων :

— Νά, ἡ σωτηρία μας ! . . .

Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰς ἀφρισμένας δίνας τοῦ καταρράκτου, κατέβαιναν συγκρουόμενοι μεταξύ των, μερικοὶ κορμοὶ δένδρων, κ' ἐγογγόπλεαν εἰς τὸ στενόν, τὸ ὁποῖον οἱ ταξιδιῶται μας εἶχαν ἀποπειραθῆ ν' ἀναπλεύσουν πρὶν ναυαγήσουν.

Καὶ τοὺς κορμοὺς τούτους ἄρα γε εἶχαν διευθύνει οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ νὰ συντρίψουν τὸν ἱστὸν τῆς λέμβου, ἢ μήπως τὸ ρεῦμα τους εἶχε ξεριζώσῃ ἀπὸ καμμίαν πλημμυρισμένην φυτείαν;—Ὅ,τι καὶ ἂν ἦσαν, φαίνεται ὅτι εἶχε βάσιμον λόγον ὁ πολυμήχανος Γιαρουρῆς διὰ νὰ τοὺς θεωρήσῃ ὡς ὄργανα τῆς σωτηρίας.

—Προσοχή ! εἶπεν, ἐνῶ ἔδραττε τὸν πέλεκύν του κ' ἔκοπτε, μὲ δύο τρία κτυπήματα, δύο παρατόνους τοῦ ἱστοῦ. Ἂν μας ξεφύγῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, δὲν ἔχομεν πλέον ἄλλην ἐλπίδα.

—Μά, τί θέλεις νὰ κάμῃς ; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Νὰ τραβήξω κοντά μας δύο ἢ τρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα.

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμῃς ;

— Νὰ κάμω σχεδίαν !

Αὐτὸ ἦτο σωστὴ ἀποκάλυψις διὰ τὸν καλλιεργητήν.

— Εὖγε, Γιαρουρῆ ! ἀνέκραξε. Ἔρχομαι νὰ σε βοηθήσω.

(*Ἕπεται συνέχεια.*) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη.]

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἄνδερσεν)

Ἐκεῖ ποῦ ὁ δρόμος κάνει μιὰ καμπή,
Στέκει ὥμορφα ἕνα μικρὸ σπιτάκι·
Στραβοὶ ὀλίγο οἱ τοῖχοι κ' ἡ σκεπή,
Κὰι μικροσκοπικὸ παραθυράκι·
Γέρνει ἀπ' τὰ χρόνια ἡ πόρτα ἡ χαμηλή,
Χαρούμενο γαυγίζει τὸ σκυλί·
Πουλάκια τραγουδοῦνε χαρωπά,
Ὁ ἥλιος χαμηλά, — καὶ τὰ λοιπά.

Στὸν κόκκινο τὸν ἥλιο τοῦ βραδιοῦ,
Στὸ παραθύρι ἡ μάννα καθισμένη·
Τὸ στήθος δίνει τοῦ μικροῦ παιδιοῦ,
Κ' ἔχει ἀπ' τὸν ἥλιο ὄψι φλογισμένη·
Τ' ἀγόρι δροσερὸ καὶ παχουλό,
Σὰν μῆλο μαγουλάκι στρογγυλό·
Χαϊδευτικὰ ἡ μαμμὰ του τοῦ χτυπᾷ,
Τὰ πόδια τὰ μικρά, — καὶ τὰ λοιπά.

Ἡ γάτα καμπουριάζει τὸ κορμί,
Μὰ ξάφνου μιᾶ μυγὰ τὴν πειράζει,
Τὴν διώχνει μὲ τὸ πόδι της ἀμ' ὁρμή,
Σὰν αὐλικὸς καὶ πάλι καμπουριάζει·
Ἡ μάννα τὸ παιδάκι της φιλᾷ,
Ποῦ τὰ ματάκια του ἡσυχα σφαλᾷ,
Καὶ στ' ὄνειρό του βλέπει χαρωπὰ
Ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ — καὶ τὰ λοιπά

(1905). Ν. Ἰ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΡΑΦΑΗΛ ΑΛ. ΡΑΦΑΗΛ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἕλλην Ἀθλητής
Εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(Ἴδε διάπλασιν τοῦ 1904, σελ. 411.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 91ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 91ος Διαγωνισμός, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νὰ γράψουν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. (Τιμᾶται 1 φρ.)

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εὑρίσκονται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Γ' (ἴδε φυλλάδιον 1—2, σελὶς 11.)

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρόκειται περὶ κάποιας χρονολογίας.

— Ἔγω, λέγει ὁ Τάκης, τὴν ἤξευρα, ἀλλὰ τὴν ἐλησμόνησα.

— Ἐγὼ πάλι, λέγει ἡ Μαρίκα, τὴν θυμοῦμαι, ἀλλὰ δὲν τὴν ξεύρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαστίχας τῆς Χίου

* * *

Ὁ μικρὸς Γεώργος, ἀκούσας ὅτι ἡ ἐξαδέλφη του εἶχε μίαν κούκλαν μὲ ἀληθινὰ μαλλιά, ἀνέκραξεν :

— Ὥστε θὰ μεγαλόνουν, ἀφοῦ εἶνε ἀληθινά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄμεως

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ μικρὰ βασιλόπουλα τῆς Ἰταλίας ἡ Γιολάνδη, ἡ Μαφάλδη καὶ ὁ Οὐμβέρτος, ἀνατρέφονται σπαρτιατικῶς. Ἡ μητέρα των, ἡ βασίλισσα Ἑλένη, μαυροβουνιώτισσα, σκληραγωγημένη, ἐννοεῖ νὰ κάμῃ τὰ παιδιά της ὅπως εἶνε καὶ αὐτή.

Τὸν μικρὸν διάδοχον Οὐμβέρτον, πρίγκιπα τοῦ Πεδεμοντίου, παιδάκι τῆς ἀγκαλιᾶς ἀκόμη, δὲν τὸν ἐμπιστεύεται εἰς τὴν παραμάναν του, — ὅπως αἱ μεγάλαι κυρίαι τῆς Ρώμης καὶ τῶν Ἀθηνῶν,— ἀλλὰ τὸν περιποιεῖται μόνη της. Κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, περιφέρεται εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κῆπον, ἐνῶ αἱ δύο μικραὶ πριγκίπισσαι τρέχουν ἀνυπόδητοι καὶ χωρὶς καπέλλα, ἐκτεθειμέναι ἀφόβως εἰς τὸ ψῦχος. Ἡ ζωή των περᾷ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς τὸ ὑπαιθρον μὲ παιγνίδια. Τὸ πρωΐ ὅλα τὰ παιδιὰ κάμνουν κρύον λουτρόν, καὶ ὁ μικρὸς Οὐμβέρτος ἐπίσης. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δίαιτα αὐτὴ ἔχει θαυματουργήσῃ, καὶ τὰ μικρὰ βασιλόπουλα τῆς Ἰταλίας εἶνε τὰ ὑγιέστερα καὶ τὰ ζωηρότερα παιδάκια τοῦ τόπου των !

Δὲν εἰξεύρω ἂν πολλαὶ ἀναγνώστριαι τῆς «Διαπλάσεως» στολίζουν τὰ καπέλλα των μὲ πτερά. Νομίζω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν των προτιμῶνται τὰ τεχνητὰ ἄνθη τὰ κεράσια, κτλ. Ἐν τούτοις ὅσαι μεταχειρίζονται πτερά, ἂς μάθουν ὅτι χάριν αὐτοῦ τοῦ ματαίου στολισμοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον φονεύονται κάθε χρόνον τρία ἑκατομμύρια πουλιά !

Ὁμολογουμένως ἡ σκληρότης ὑπερβαίνει κάθε ὅριον, καὶ αἱ εὐαίσθητοι ποῦ θὰ τὸ ἀκούσουν θὰ φρίξουν τόσον, ὥστε τοῦ λοιποῦ θὰ προτιμοῦν ἀποκλειστικῶς τοὺς στολισμοὺς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν στοιχίζουν τόσον αἷμα ἀθῶον !

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η 18η ΚΥΡΙΑΚΗ

πολὺ πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τὸ ὁποῖον τότε θὰ εἶνε διπλοῦν. Ὥστε ἂν ἀργήσῃ, νὰ μὴν ἀνησυχήσετε.— Οἱ δὲ Ἰράκτορες ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι ὅτι διὰ τὸ διπλοῦν φύλλον πρέπει νὰ εἰσπράξουν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν λεπτὰ 30.

ΕΙΣ τὸ προηγούμενον φύλλον, ἕνεκα ἀπροόπτου ἐμποδίου, δὲν ἐδημοσιεύθη συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος «Τάγυριστα κεφάλια». Σήμερα λοιπὸν ἡμοῦν ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύσω κάτι περισσότερον. Ἔπειτα εἶχα καὶ τὸ ἄρθρον περὶ τοῦ Ἄνδερσεν, καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναβληθῇ. Δι' ὅλ' αὐτά, ὁ χῶρος τῆς ἀλληλογραφίας περιωρίσθη, καὶ μὲ λύπην μου δὲν θὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ὡραίας ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος.

Θὰ ἦτο ὅμως μεγάλη παραλείψις, ἂν δὲν ἔγραφα ὀλίγα λόγια διὰ νὰ εὐχαριστήσω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν καταλόγους, κ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνεπλήρωσαν τοὺς σταλέντας ἤδη, προσθέσαντες καὶ ἄλλα ὀνόματα οἰκογενειῶν. Ἕως σήμερον πρέπει νὰ ἔχω μαζεύσῃ 1000 τοιαῦταχιστον διευθύνσεις, πρὸς τὰς ὁποίας ἤρχισα νὰ στέλλω δείγματα. Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς φίλους μου διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν των. Περιμένω καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐξαιρετικῶς ὡραίας ἐπιστολὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς : *Οὖγος τοῦ Μονοσπράνου* (τρεῖς ἐπιστολάς, [4Ε]), *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* [3Ε], *Κυματίζουσα Σημαία* [ΕΕ], *Ἀντόνιος Μ. Τ.* (δύο ἐπιστολάς, [4Ε]· ἀλλὰ τῷ εἶπα ὅτι τὸ ψευδώνυμον Καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα, ποῦ σημειόνει, ἀνήκει εἰς ἄλλον.) *Μουρλοπαντιέρα* [ΕΕΕ], *Παιδικὴ Χαρά* [4Ε], *Ζέφυρος τοῦ Βοσπόρου* [ΕΕ], *Μυστηριώδης Φύσις* ([ΕΕΕ] ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἡ adame τώρα πλέον, δὲν μ' ἀγνοεῖ) *Δοὺξ τῆς Καρύστου* [ΕΕ], *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* [ΕΕ], *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [ΕΕ], *Ἀετιδεὺς* [ΕΕ], *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* [ΕΕ], *Δροσόλουστος Νύξ* ([ΕΕ] ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή της ὡραία· ἀλλὰ πολὺ ἐνωρὶς μοῦ ἔστειλε Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν· ἂς μοῦ τὰς ξαναστείλῃ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμός.) *Ἀρχιζίζανον* ([ΕΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα·) *Θαλάσσιος Ἀὴρ* [ΕΕ], *Ἥλιος Ἀριστείδης* [4Ε], *Λευκὸν Ἴον* [ΕΕΕ], *Μαστίχα τῆς Χίου* [ΕΕΕ], *Ἀκακία* [4Ε], *Ξανθὴ Φοίβη* [ΕΕΕ], *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων* [ΕΕ], *Σθενελαΐδας* [ΕΕΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετός* (τρεῖς ἐπιστολὰς [4Ε],) *Χειμώνανθον* [ΕΕ], *Ἀνθοῦσα Νεότης* [ΕΕΕ], *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕ] καὶ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* [6Ε] τῆς ὁποίας ἡ ἐντελῶς ἀνοιξιάτικη καὶ ἀνθοστόλιστος ἐπιστολὴ μὲ κατεμάγευσε.

Πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε διήγημα διὰ τὸν 90ὸν Διαγωνισμὸν ὁ *Δοὺξ τῶν Σπετσῶν*, ἔπειτα ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων* καὶ ἔπειτα. . . συνέχεια ἀτελείωτη.

Πολλοὶ φίλοι μου μοῦ γράφουν καὶ διαφαρτύρονται διὰ κάτι ἀνοησίας, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν κάπου ἐναντίον μου. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀπαντήσωμεν. Πρέπει νὰ εἴμεθα, καθὼς λέγει καὶ ὁ Σολωμός :

Σὰν τὸ βράχο ποὺ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερό,
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνῃ
Εὐκολόσυστον ἀφρό . . .

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους : *Κόρην τοῦ Διὸς* (Α. Α. Μ. ἀφοῦ εἶσαι κρητικοπούλα, αὐτὸ σοῦ ταιριάζει λαμπρά·) *Ἠλεκτρικὸν Κώδωνα* (αὐτὸ ἐξέλεξα, καὶ ἄνευ ἀρχικῶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Πτερωτὴν Βαρκούλαν* (αὐτό, ἐπίσης ἄνευ ἀρχικῶν·) *Κλέος τῆς Πατρίδος* (Ν. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· ὁ κ. Π. σοῦ ἔστειλε συστημένην ἐπιστολήν·) *Θετταλὸν Καλλιέχνην* (Α. Π. Π. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον·) *Πτολεμαΐδα* (Α. Α. Φ. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς·) *Ἀνδρώνικον* (Ι. Α. Φ. ἐπίσης·) *Λάμψιν τοῦ Ἡλίου* (Η. Η.) καὶ *Ἶριδα* (καὶ αὐτὸ ἄνευ ἀρχικῶν·)

Ἡ φίλη μου *Καίτη Τσαξιροπούλου* παρακαλεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλα ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, διότι κανὲν ἐξ ὅσων προτείνει δὲν εἶνε ἐλεύθερον.

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων : *Ἄνθος τῆς Ἀγνότητος* (Ρ. Σ. Α. αὐτὸ βεβαίως θὰ προτιμᾷς·) *Τρεμοσβύνων Αὐγερινὸς* (Α. Χ. Γ. εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάθωμα· ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου ἐνεκρίθη·) καὶ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* (★★ ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ τὴν τύχην τοῦ πρώτου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης* μὲ τὸ *Πεπόνι τῆς Μπάκραινας, Θετταλομάγνην, Ἀκακίαν, Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Μαστίχαν τῆς Χίου* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Ἀκτήν, Ἐαρινὴν Ἑσπέραν, Κολυμβήθραν τοῦ Μέξ, Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* καὶ *Ἐαρινὴν Νεφέλην* — ὁ *Βρυχώμενος Λέων* μὲ τὸν *Ἔνδοξον Στρατιώτην* καὶ *Ζαπίδα*·—ὁ *Τρεμοσβύνων Αὐγερινὸς* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς, Κολυμβήθραν τοῦ Μέξ, Αὔραν τῆς Ραψάνης, Ρεμβασμὸν* καὶ *Πεπόνι τῆς*

Μπάκραινας—ἡ *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος* μὲ τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην, Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος*— ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος, Ὠχρὸν Ἀμάραντον, Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος*—ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸν *Γόρδιον, Ὑπὲρ Πατρίδος, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Μαρίαν Ἀντουανέτταν, Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ρομαντικὴν Ἀκτήν*—ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ἱππότην τοῦ Βυζαντίου, Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως, Ἀνθοῦσαν Νεότητα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*—ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ* μὲ τὸ *Ὄνειρο στὸ Κῦμα, Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον, Ἀπλαρυγίαν, Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Βουλγαροκτόνον*—ὁ *Πύργος τοῦ Ἀγγέλου* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Εὔανδρον Ἤπειρον*—ἡ *Αὔρα τῆς Ἀνοίξεως* μὲ τὸν *Ναύαρχον Κατσούραν, Ναύαρχον Τόγγο* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν*— ὁ *Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Τρελὴν Ψυχήν, Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ, Ἀνθοῦσαν Νεότητα* καὶ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*—ἡ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Ἀγρίφων, Ἄσμα Νηρηΐδος, Αὔραν τῆς Ραψάνης, Ἀστὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*—ἡ *Νεφελώδης Ψυχὴ* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς, Κίτρινην Μάσκαν, Εὐμολπιάδα, Ρόδην* καὶ *Ἡρῳΐδα τοῦ Λεβαδίου*—ὁ *Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος* μὲ τὸ *Ἔρημο Πουλί, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν, Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* καὶ *Νυκτοφύλακα*—ἡ *Ξανθὴ Φόλβη* μὲ τὸ *Ἔρημο Πουλί, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*—ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν, Μέγαν Κωνσταντῖνον, Φρᾶ-Διάβολον, Κῦμα τῆς Μεσογείου* καὶ *Δαλαργιᾶν*· ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸ *Κόκκινον Κίνον, Κῦμα τῆς Μεσογείου, Ἀνθοῦσαν Νεότητα* καὶ *Ἑσπερινὴν Ἑσπέραν*—τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὸν *Πυθηκάνθρωπον, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Γλωσσοκοπάναν, Ἄρκτον τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Μὴ με Λησμόνει*—ὁ *Ἰδαῖος Δάκτυλος* μὲ τὸν *Ἀττικὸν Ἥλιον, Κρῆσσαν Κορασίδα* καὶ *Τσίρον*—ἡ *Λευκὴ Νὺξ* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα, Χλόην Αὔραν τῆς Νυκτός*—ὁ *Ἄρης* μὲ τὸν *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον* καὶ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι*—τὸ *Νηπενθὲς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου, Ζαππίδα, Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός, Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Ναυσικᾶν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου,— ἄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μαρίαν Ἀντουανέτταν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον διὰ τὴν νέαν μας φίλην·) *Βουχώμενον Λέοντα* (ψευδώνυμον διὰ τὸν ἀδελφόν σου ἐνεκρίθη·) *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* (εἶδες ὅτι ἡ Κυριακὴ ἑτοιμάζεται· ὥστε ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθῃς τὴν τύχην τῆς ἀπαντήσεώς σου·) *Ἄσπρον Ἀράπην* (βεβαίως αὐτὴ ἡ ἄμιλλα τῶν Σχολείων εἶνε πολὺ εὐγενής·) *Κωνστ. Δ. Γ.* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* ([ΕΕ] ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς δὲν εἶνε συνδρομήτρια καὶ . . . κάμε την!) *Μαρουσίαν* ([Ε] λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀμήν!) *Ἰ. Κ. Γ.* (ἔχει καλῶς·) *Ἱράκα τοῦ Πόντου* ([Ε] τώρα ἔγινες καλά; ποῦ εὑρίσκεται αὐτὸς ὁ παλαιός μου φίλος καὶ εἰς τί καταγίνεται; ἂν τον βλέπῃς, εἰπέ τῳ νὰ μας δείξῃ ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε·) *Σθενελαΐδαν, Ἐλληνόπαιδα* (τὰ ποιηματάκια μοῦ ἤρεσαν πολύ·) *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· τετράδια ἔστειλα·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* ([ΕΕ] ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Ἐρυθρὰν Νίκην* ([Ε], ἔχεις ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃς, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάτι θὰ κατορθώσῃς·) *Βασίλειον Α.* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ·) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (ὄχι ἀκόμη·) *Λ. Ε. Ψύρραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ ποιήματα συνδρομητῶν μου κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω· τὸ λέγει καὶ ὁ Ὀδηγός·) *Ὑψηλάντην* (τώρα ἐδημοσιεύθησαν πλέον, δὲν γίνεται·) *Πύργον τοῦ Ἀγγέλου, Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (πολὺ περίεργα μοῦ φαίνονται ὅσα γράφεις περὶ τοῦ Ταχυδρομείου· ἐν τούτοις μέχρι σήμερον δὲν ἔλαβα τίποτε·) *Ἀριστοκράτην τοῦ Πνεύματος, Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Νεφελώδη Ψυχὴν* (ὄχι· ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ πρῶτος, ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους·) *Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου* (οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουν τὸ Πάσχα τοῦ 1906·) *Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον, Θερινὸν Οὐρανὸν* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Ἐριφύλην Ζ.* (εἰς τὸ Κάτρον εἶπες; ὄχι, δὲν εἶνε·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ναυσικᾶν* (ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου, ὁ ὁποῖος εὐχαριστήθη πολύ·) *Χρυσοῖν Αἰῶνα* (ποῦ τὸ σπαθί του δὲν στέκεται στιγμή!) *Προμηθέα Δεσμώτην* κτλ. κτλ.

Νέες ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἁπαίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 91ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

207. Λεξίγριφος.

Ἐπίθετον μάποστρόφον
Καὶ γένους θηλυκοῦ,
Μὲ πόλιν Παλαιστινέιον
Ἑνόνεται, — κ' ἰδοὺ
Μιὰ Μοῦσα φανερόνεται
Γνωστὴ σας πρὸ πολλοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου.

208. Συλλαβόγριφος.

Ἄγγλος πολιτικὸς τὸ πρῶτον μου,
Ἄρθρον οὐδέτερον τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος εἰς τὸ Αἰγαῖον τὸ τρίτον μου,
Κ' ἐκ τῶν ἀρχαίων σοφῶν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικᾶς.

209. Ἀναγραμματισμός.

Χωρὶς πέτρες, τοῦβλα, λάσπη,
Ἕνα σπίτι θὰ σου κτίσω,
Ἂν τὰ γράμματα Τιτᾶνος
Μοναχὰ μεταπινήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθήνησι.

210. Πυραμοειδές.

\+ Οἱ σταυροὶ ἄπαντ. ἀσιατικὸν Κράτος
★ + ★ = Ἐπίθετον.
★ + ★ = Πρόθεσις.
★★ + ★★ = Δημητριακόν.
★★ + ★★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★★★ + ★★★ = Βιβλίον.
★★★ + ★★★ = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεσσαλομάγνητος.

211-213. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων.

1. — Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία ἦσαν οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος.
2. — Πατρίς, ὄνομα γλυκὺ καὶ προσφιλές.
3. — Διατί ἀργεῖς; ἀνυπομονῶ, ἐλθέ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τσιτσενὸ Γιασεμί.

214. Ἐπιγραφή.

Ψ Α Ρ Ε Υ Ε Α
Α Ε Υ Τ Ι Τ Ι
Μ Ψ Μ Ε Α Η Ε
Ω Σ Η Τ Σ Α Θ
Λ Ο Δ Ο Τ Α Η

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐρρφφτεσης Ἐλπίδος.

215. Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων.

Τ' ἀρχικὰ τῶν συνωνύμων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Τίποτε, καρδία, λαμπάς, ἀφιξις, ἀσθένεια, πήδημα, θάρρος, δειλός, δικαιοσύνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βούχωνος.

216. Φωνηεντόλιπον.

μ-μ-πτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νυκτοφύλακος.

217. Γρῖφος.

Ἰα λίθοι Α ὦστ' ὅλα δεῖ ἱστὸν αἴρω.
πλέει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 5 φύλλου

42. Νικηφόρος (Νίκη, φόρος.) — 43. Βλέπετε ἕνα καπέλλο, πεσμένο κάτω. Ἐκεῖ πλησίον εἶνε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἐπιβάτου, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν ἀπὸ τὸ βαγόνι. Τὸ σῶμά του σχηματίζεται ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ἐὰν δὲ στρέψωμεν τὴν Μ. Εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾶ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον καθιστόν. — 44. Ἰωὴλ-ἡλίῳ. — 45.

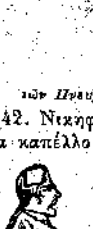

Τὸ θαυμαστικόν.

46.
Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ
Κ Α Μ Η Η Ο Σ
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Π Η Ν Ε Ι Ο Σ
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Α Ι Ν Ε Ι Α Σ

47. Φᾶσις-σῦς = φᾶ + (Σιδὼν-Δὼν =) σί + (ἄνθος-θὼς =) ἄν + (Ὄσσα-σὰ =) ὄς = ΦΑΣΙΑΝΟΣ. 48-5?. Διὰ τοῦ Α: *Ἀδάμ, ἅμαξα, θάλασσα, Ἀκράτα, ἀγαλμα.* — 53. ΑΡΜΕΝΙΑ - ΚΑΣΣΙΟΠΗ (ΑΡ-ΚΑΣ, ΜΕ-ΣΙτης, ΝΙ-Ο-θη, Α-ΠΗλιώτης.) — 54. Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα. — 55. *Οἱ γρῖφοι εἰσὶν ἀσκήσεις* (ὑγρ' ὑφ'ἡ εἰς ἡν-ἀσκ'εἰς ὑς.)

---

56. Διόνυσος (δύο, νῆσος.) — 57. Μισισιπῆς (μῖ, σῖ, σῖ, πῆς.) — 58. Γάνος-γάμος.

59.
Α
Ι Ι
Ρ Τ
Α Ν
ΜΕ Α Η
Α σ υ ς Ξ
Λ ω ι Ο
ΩΚΕΑΝΟΣ

60. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε. — 61. ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ (Γάλλος, κλάδος, λᾶς, ἅλς, δάς, ὁλκάς, σέλας.) — 62. *Ἀγάπα τὴν ἀλήθειαν* (ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Α τῆς δευτέρας γραμμῆς, μαιανδροειδῶς.) — 63. ΑΘΗΝΑΙ-ΒΡΑ-Ι-ΛΑ (Ἀλβανία, Θήρα, Ἡρακλῆς, Νεῖλος, Αὐλός, Ἴνάχος.) — 64. Τέρας ἐστὶν εἴτις νυτύχηκε διὰ βίου. — 65. *Εἰλικρινὴς τοῖς φίλοις ἶσο* (ἦλοι-κρὶν' εἰς τ'-εἰς φῶ λ'-εἰς ε σω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν.— Christo Boïou, pour Mlle Marie; rue des Pailles, Alexandrie (Egypte) (Ε—36)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς Κράτους. — Δνὶς Ἐλίζα Φέρμπου, ὁδὸς Πατησίων, 30-Α, Ἀθῆναι. (Ε—37)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια καλλιτεχνικά, προσωπογραφίας καὶ τοποθεσίας. — Jacovidès et Fils (pour Alexandre) Alexandrie, Egypte. (Ε—38)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905